

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2659/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 343, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยโดยทุจริตหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จผ่านทางโปรแกรมเฟซบุ๊กตามฟ้อง เสนอขายสินค้าซึ่งความจริงแล้วจำเลยไม่มีเจตนาขายสินค้านั้นดังกล่าวดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อโอนเงินค่าสินค้าให้แก่จำเลย แต่โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องกล่าวหาด้วยว่าเป็นการหลอกลวงเสนอขายสินค้าต่อประชาชนอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตาม ป.อ. มาตรา 343 และไม่ได้บรรยายว่าการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวที่นั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน ส่วนบัญชีเฟซบุ๊กตามฟ้อง โจทก์ก็ไม่บรรยายว่าเฟซบุ๊กดังกล่าวเปิดเป็นสาธารณะที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ อันจะถือได้ว่าเป็นการหลอกลวงประชาชน และการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จดังกล่าวน่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน โจทก์จึงบรรยายฟ้องไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตาม ป.อ. มาตรา 343 และฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชนตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 343 และปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยไม่ได้ฎีกาปัญหานี้มา ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่พฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยตามฟ้องเป็นความผิดฐานฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา 341 และฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จอันเป็นการกระทำต่อบุคคลใดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคสอง ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ ย่อมลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวได้ การกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันตาม ป.อ. มาตรา 91 ไม่ได้บัญญัติว่าการกระทำหลายกรรมนั้นจะเกิดขึ้นในวาระเดียวกันไม่ได้ การกระทำในวันและเวลาเดียวกันหรือต่อเนื่องในคราวเดียวกันก็อาจจะเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันได้

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามฟ้องว่าจำเลยหลอกลวงโดยการส่งข้อความเสนอขายสินค้าให้แก่ผู้เสียหายผ่านทางบัญชีเฟซบุ๊กตามฟ้องรวม 2 ครั้ง และผู้เสียหายซื้อสินค้าต่างชนิดกัน 2 ครั้ง เป็นการหลอกลวงผู้เสียหายเพื่อให้ได้เงินจากผู้เสียหายในการซื้อสินค้าต่างชนิดกันรวม 2 ครั้ง จึงเป็นความผิด 2 กรรมต่างกัน โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 341, 343 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ให้จำเลยคืนเงินหรือชดใช้เงินค้ำจำนวน 1,150 บาท แก่

ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (1) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฉ้อโกง ประชาชนและฐานโดยทุจริตหรือโดยหลอกลวงนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ อันเป็นเท็จโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน มีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐาน ฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 เพียงบทเดียว ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 3 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 6 ปี จำเลยให้การ รับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 12 เดือน ให้จำเลยคืนเงินหรือชดใช้เงินคืนจำนวน 1,150 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำขอที่ให้อำนาจคืน หรือชดใช้เงินจำนวน 1,150 บาท แก่ผู้เสียหาย นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์บรรยายฟ้องครบองค์ประกอบ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) หรือไม่ เห็นว่า ตามฟ้องข้อ 1.1 และ 1.2 โจทก์บรรยายว่าจำเลยโดยทุจริตหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่ง ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จผ่านทางโปรแกรมเพชบุรีก๊อปปี้ตามฟ้อง เสนอขายสินค้า ซึ่ง ความจริงแล้วจำเลยไม่มีเจตนาที่จะขายสินค้าดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อโอนเงินค่าสินค้าให้ แก่จำเลย แต่โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องกล่าวหาด้วยว่าเป็นการหลอกลวงเสนอขายสินค้าต่อ ประชาชนอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 และไม่ได้บรรยายว่าการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวจะ นั้นน่าจะ เกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันถือเป็นองค์ประกอบความผิด ส่วนบัญชีเพชบุรีก๊อปปี้ตามฟ้อง โจทก์ก็ ไม่ได้บรรยายว่าเพชบุรีก๊อปปี้ดังกล่าวเปิดเป็นสาธารณะที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ อันจะถือได้ว่าเป็น การหลอกลวงประชาชน และการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จดังกล่าวจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชนด้วย โจทก์จึงบรรยายฟ้องไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกง ประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 และฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูล คอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชนตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) ศาลล่าง ทั้งสองยอมไม่อาจลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 ตามคำขอท้ายฟ้อง และ ปรับบทลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยไม่ได้ฎีกาปัญหานี้มาด้วย ศาลฎีกาก็ยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่พฤติการณ์กระทำความผิด ของจำเลยตามฟ้องเป็นความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และฐานนำ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จอันเป็นการกระทำต่อบุคคลใดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคสอง ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลฎีกาย่อมพิจารณาลงโทษจำเลยในฐานความผิดตามฟ้องได้ คดี

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า การที่จำเลยหลอกลวงขายคอมพิวเตอร์และเตียงต่อชนตาตามฟ้องให้แก่ผู้เสียหายเป็นการกระทำความผิด 2 กระทง ตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ไม่ได้บัญญัติว่าการกระทำหลายกรรมนั้นจะเกิดขึ้นในวาระเดียวกันไม่ได้ การกระทำในวันและเวลาเดียวกันหรือต่อเนื่องในคราวเดียวกันก็อาจจะเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันก็ได้ คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพข้อเท็จจริงซึ่งรับฟังได้ตามฟ้องว่าจำเลยหลอกลวงโดยส่งข้อความเสนอขายสินค้าให้แก่ผู้เสียหายผ่านทางบัญชีเฟซบุ๊กตามฟ้องรวม 2 ครั้ง และผู้เสียหายซื้อสินค้าต่างชนิดกัน 2 ครั้ง อันเป็นกรณีที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายเพื่อให้ได้เงินจากผู้เสียหายในการซื้อสินค้าต่างชนิดกันรวม 2 ครั้ง จึงเป็นความผิด 2 กรรมต่างกัน ตามฟ้องก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยหลอกลวงผู้เสียหายโดยส่งข้อความผ่านทางบัญชีเฟซบุ๊กเพื่อให้ผู้เสียหายซื้อสินค้า 2 ชนิดนั้นในคราวเดียวกัน และได้เงินค่าสินค้า 2 ชนิดจากผู้เสียหายในคราวเดียวกัน อันจะถือได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดกระทงเดียว และไม่ใช้กรณีมีเหตุสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดในคราวเดียวที่ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยดังที่จำเลยอ้างมาในฎีกา ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลย 2 กระทง นั้น จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเป็นประการสุดท้ายมีว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการกระทำความผิดของจำเลยไม่ได้กระทำต่อประชาชนทั่วไป หากกระทำต่อผู้เสียหายคนเดียว เช่นนี้ จึงเห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยเสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความผิดและพฤติการณ์แห่งคดี การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายเป็นการเฉพาะตัวโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยหลอกลวงบุคคลอื่นใดในทำนองนี้อีก และเงินที่หลอกลวงไปจากผู้เสียหายก็มีจำนวนเพียงเล็กน้อย บิดาจำเลยได้วางเงิน 1,150 บาท ที่จำเลยฉ้อโกงไปจากผู้เสียหายให้ผู้เสียหายมารับไปจากศาลแล้ว นอกจากนั้นจำเลยยังวางเงินบรรเทาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายอีก 5,000 บาท ส่อแสดงว่าจำเลยรู้สำนึกในการกระทำความผิดและพยายามบรรเทาผลร้าย เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน สมควรให้โอกาสจำเลยในการกลับตนเป็นพลเมืองดีสักครั้งด้วยการรอกการลงโทษจำคุกไว้ แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำ จึงให้ลงโทษปรับอีกสถานหนึ่งด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยตามฟ้องไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) จำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 วรรคสอง ให้ลงโทษฐานฉ้อโกง จำคุกกระทงละ 6 เดือน และปรับกระทงละ 5,000 บาท รวม 2 กระทง เมื่อลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกกระทงละ 3 เดือน และปรับกระทงละ 2,500 บาท รวมจำคุก 6 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้ 2 ปี นับแต่วันฟังคำพิพากษาศาลฎีกา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม · นพดล คชรินทร์ · รังสรรค์ กุลาเลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

